

Arrest

nr. 60 159 van 22 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 april 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen, namelijk de onmiddellijke behandeling van de eveneens op 21 april 2011 per aangetekend schrijven ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 april 2011 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard aan de verzoekende partij op 13 april 2011 ter kennis gebracht en *“tegen de bevelen het land te verlaten”*.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 april 2011 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. LECLERC, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 12 oktober 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 29 september 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing in zijn arrest van 17 februari 2011 (RvV 17 februari 2011, nr. 56 215).

1.3. Op 28 februari 2011 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies), op niet nader te bepalen datum aan verzoeker ter kennis gebracht.

1.4. Verzoeker diende op 1 maart 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 5 april 2011 een beslissing waarbij voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 13 april 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter § 3, 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag. Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 01/03/2011 een aantal medische getuigschriften voor. Er werd in geen van deze gevallen gebruik gemaakt van het standaard medisch getuigschrift zoals vereist door art. 9ter § 1 van de wet van 15/12/1980 en vastgesteld bij Koninklijk Besluit van 24 januari 2011, dat op 29 januari 2011 in voege trad. Dienvolgens is de aanvraag dd. 01/03/2011 onontvankelijk.

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, (bevestigd op 28/02/2011) en dient hij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.

(…)”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Verzoeker richt zich in zijn verzoekschrift waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd niet enkel tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, waarvan wél een afschrift als bijlage bij zijn initiële vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring werd gevoegd, maar ook tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat blijkens de bestreden beslissing op 28 februari 2011 werd ‘bevestigd’.

2.2. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker aan zijn initiële vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring geen afschrift van dit bevel om het grondgebied te verlaten heeft toegevoegd (bijlage 13quinquies, zie punt 1.3), acht de Raad het verzoekschrift, voor zover het gericht is tegen deze akte - tot nader order - niet ingediend, en dit op grond van de voorschriften uit artikel 39/69, derde en zesde lid van de vreemdelingenwet, dat het niet-toevoegen van dit afschrift met nietigheid sanctioneert, behoudens in geval van tijdige regularisatie.

Het verzoekschrift is niet ontvankelijk voor zover het gericht is *“tegen de bevelen het land te verlaten”*.

3. Over de rechtspleging

3.1. Artikel 39/85, eerste lid, van vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.”

3.2. Verzoeker verzond blijkens de bijlagen die hij bij zijn verzoekschrift voegt op 21 april 2011 een aangetekend schrijven waarbij een beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing wordt ingediend tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De griffie van de Raad heeft dit aangetekend schrijven nog niet ontvangen en de Raad heeft zich bijgevolg uiteraard nog niet kunnen uitspreken over de vordering tot schorsing die hierin is opgenomen.

3.3. Ingevolge artikel 39/85, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dienen de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, die er slechts op gericht is de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen te laten bevelen, en de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging samen behandeld en afgedaan te worden.

4. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging

4.1. De Raad beperkt zich voor de beoordeling van de vordering tot schorsing waarvan de versnelde behandeling wordt gevraagd, tot de gegevens die zijn opgenomen in het verzoekschrift houdende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring van 21 april 2011 zoals het door verzoeker per aangetekend schrijven werd verzonden en als bijlage bij zijn vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd gevoegd.

4.2. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

4.3. Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

4.4. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting

van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.5. Toegepast op hetgeen met betrekking tot de schorsing in het initiële verzoekschrift wordt gesteld, dient te worden opgemerkt dat de uiteenzetting van het nadeel onmogelijk aanleiding kan geven tot aanvaarden ervan:

“Aanvraag op schorsing

De middelen zijn ernstig en gerechtvaardigd. Uit deze grond en overeenkomstig met achterlijke 39/82 vraagt verzoeker dat de beweerdde het grondgebied verlaten niet uitgevoerd werd en dat de Raad deze uitspraak doet

De schorsing is dringend noodzakelijk. Te verzoeker links en medische behandeling. Deze behandeling is zeer noodzakelijk uit humanitaire redenen is dat noodzakelijk de bevelen het grondgebied te verlaten uit te zetten.”

4.6. Aangezien de bestreden beslissing, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, geen enkele invloed heeft op de verblijfstoestand van betrokkene, kan geenszins worden uitgegaan van een evident nadeel zoals hierboven omschreven en is de vereiste van een nauwkeurige omschrijving ervan des te belangrijker. Een vage omschrijving levert te dezen zeker geen vermoeden ten voordele van de verzoekende partij (RvS 8 februari 2007, nr. 167.605). Uit het betoog van verzoeker kan niet worden afgeleid welke nadeel hij zou kunnen lijden ingevolge de beslissing met betrekking tot zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Verzoeker maakt in elk geval op generlei wijze aannemelijk dat de bestreden beslissing een ernstig moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal veroorzaken.

De vaststelling dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging niet voldoet aan de daartoe door de wet gestelde vereisten volstaat om deze te verwerpen. Bijgevolg kan evenmin gevolg worden gegeven aan de vordering die ertoe strekt de schorsing bij wege van voorlopige maatregel te horen bevelen op grond van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het horen bevelen van de schorsing van de tenuitvoerlegging bij wege van voorlopige maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP

F. TAMBORIJN